L'AVIZE

“Starp to, kas bijis,
Un to, kas būs” /Rainis/

#6 18.12.2017.

Redaktores vēstule

Tuvojas Ziemassvētki. Mājās uz palodzes jau stāv aizdegtas trīs adventes svecītes. Pēdas bez zeķēm tagad salst, tāpēc krāšņas garās zeķes ar ziemeļbriežiem ļoti lieti noder. Skolēniem domas slīd prom no mācībām. Ārā redzams mēness gan ejot uz skolu, gan ejot uz mājām. Iepriekš sasmeltie spēki jau guļ iepriekšējo nedēļu uzrakstītajos pārbaudes darbos, un visi apkārt ir sapņaini un skaita pēdējās minūtes. Arvien vairāk un vairāk moka kārdinājums pirkt spožas līmlentes, krāsainas lentītes un vairākus ruļļus ar dāvanu papīriem. Liktenis vai daba, vai kas cits ir tā interesanti lēmis, ka, tiklīdz kā gads tuvojas beigām, tā ir vēlme atskatīties uz notikušo un gremdēties atmiņās. Šogad skolas avīze Tavās rokās ir mazliet sapņaina. Tā silti atskatās uz jau notikušo un lūkojas nākotnē. Uzkavēties pārāk ilgi pagātnē ir kaitīgi veselībai un veselajam saprātam! Šī mācību gada puse vēstī tikai vienu – lielāki, skaļāki un priekpilnāki notikumi ir priekšā, taču kas zina, ko tieši liktenis būs mums lēmis?

Diāna Birģele, 11.5

Avīzes tapšanā piedalās:

Ilustrācijas: Alija Baltruma (11.3)

Kristiāna Būcena (9.3), Laura Kolontaja (10.3), Leora Gadžiramazanova (9.3), Roberts Daniels Zaičenko (10.4), Anna-Kristiāna Dimante (11.5), Ulrika Māliņa (11.5), Frederiks Sebastians Anosovs (11.5), Kristaps Eniņš (10.1), Jānis Dombrovskis (10.6), kā arī īpašs paldies skolotājaiem Dagnijai Ivanovskai un Andrim Zariņam.

Šajā numurā

2 Sporta diena mūsu skolā

2 Septītā klase iesvētīta

3 Karjeras diena

4 Eiforijas sīrupā

6 Mans Eduards Veidenbaums

8 Literārais konkurss

18 Kino cikls "Simtgade un vēl"

20 Valsts svētku noskaņās

21 Laimīgais princis

22 Viens gads pagājis...

23 Personības tests

Sporta diena mūsu skolā

Šogad, 22. septembrī, mums bija paveicies ar laikapstākļiem sporta dienā – spīdēja saulīte, debesīs nebija redzami mākoņi, un ārā bija silti. Tāpēc visas sporta dienas aktivitātes varēja mierīgi norisināties ārpusē.
Sporta dienu iesāka septītie ar vingrošanu skolā. Pēc vingrošanas gan septītie, gan pārējās klases pulcējās Arkādijas stadionā, kur norisinājās puse no pārējām aktivitātem, otra puse – Arkādijas parkā.
Katrai klasei norādītā secībā bija

(foto: foto.avg.lv)

jāsacenšas ar pārējām klasēm dažādos uzdevumos. Bija gan sprinta skrējiens, gan stafetes, gan

(Foto: foto.avg.lv)

dvieļu volejbols, gan atjautības un uzmanības uzdevumi.
Sporta dienas aktivitātes tika pabeigtas ar stafeti 8x100 m, kurā piedalījās visas klases – no sākuma skrēja septītie, tad astotie un pēdējie - devītie.

Pasākuma noslēgumā tika paziņoti uzvarētāji starp visām klasēm. Kopsavilkumā 1. vietu ieguva 9.3 klase.

Taču 2 nedēļas pirms tam 11.4 klase guva uzvaru starp visām vidusskolas klasēm. Viņi saka, ka nebija gaidījuši uzvaru un nākamgad centīsies uzvarēt, nu jau otro gadu pēc kārtas.

Leora Gadžiramazanova, 9.3

Reiz bija...

Septīto klašu iesvētības

Arī šogad devītās klases audzēkņi bija sagatvojuši septītajām klasēm iesvētības jeb septīto klašu sadraudzības vakaru, kurš norisinājās 19. oktobrī.

Pasākums iesākās ar iesvētību žūriju un vadītāju iepazīstināšanu. Tālāk sekoja septīto mājas darbs – sagatavots priekšnesums, kurš bija saistīts ar savai klasei piešķirtās filmas tēmu. Pirmie savu priekšnesumu rādīja 7.3 klase, kura bija sagatavojusi treileri animācijas filmai "Šreks 5". Tad dzirdējām 7.1 klases sagatavoto "dziesmas par zirnekļa cūku" izpildījumu un pašu sacerētu dzejoli, speciāli veltītu šim pasākumam. Mājas darbu atrādīšanu beidza 7.2 klase ar aktīvu dziesmas "Mamma Mia" izpildījumu.

Pēc priekšnesumiem septītie devās pildīt devīto sagatavotos uzdevumus. Uzdevumos visai klasei bija iespēja vairāk satuvināties un iepazīt vienam otru. Kad katra klase bija izpildījusi visus uzdevums, septītās klases arī sacentās savā starpā viktorīnā par skolu.

Šis vakars beidzās ar apbalvošanu un diskotēku. Apbalvošanā katrai klasei tika piešķirta sava nominācija.

Leora Gadžiramazanova 9.3

- Tev patīk radīt jaunrades darbus;
- Tevi interesē žurnālistika;
- Tevi aizrauj fotografēšana;
- esi ar datoru uz Tu;
- Tev padodas zīmēšana;
- vēlies kādā citā veidā sevi pilnveidot un parādīt to citiem;
- Tu mācies Āgenskalna Valsts ģimnāzijā.

Ja esi ar ķeksīti atzīmējis vismaz 2 apgalvojumus, tad aicinām Tevi pievienoties mūsu draudzīgajai L'avīzes veidotāju komandai!
Gaidīsim Tevi 2018. gada 10. janvārī plkst. 16.10 3115. kabinetā!

Karjeras diena

Karjeras dienā mums bija brīnišķīga iespēja tikties režisoru un šīs skolas absolventu Elmāru Seņkovu. Viņš bija ļoti atsaucīgs un atvērts, un bija interesanti klausīties katrā viņa izteiktajā vārdā. Turklāt viņš no sevis izstaroja pozitīvismu un gaišumu, kā arī ar savu vienkāršību un labestību radīja jauku atmosfēru un padarīja šo pasākumu patiešām īpašu.

E. Seņkovs prata tiešām veiksmīgi un izsmeļoši atbildēt uz sagatavotajiem jautājumiem, tāpēc šīs divas stundas kopā ar viņu aizritēja nemanot. Viņš pastāstīja gan par režisora profesiju, gan par savu dzīves gājumu, kā arī par savām gaitām šajā skolā, kas vēl vairāk iedvesmoja un pārliecināja, ka dzīvē pēc skolas beigšanas būs vieglāk, jo iegūtās zināšanas tiešām noderēs. Bet visinteresantāk bija uzzināt par viņa iedvesmas meklējumiem, jo viņš pastāstīja, ka tad, kad viņam trūkst iedvesmas vai pārliecība kaut ko darīt, viņš aizbrauc uz Latgales sētām un vienkārši aprunājas ar dažādiem cilvēkiem, kuri ar savu uzticību un sirsnību viņu arī uzņem un uzklausa.

Vēl uzzinājām, ka E. Seņkovs visu laiku vēlas izmēģināt ko jaunu, turklāt ar dažādiem paņēmieniem, tāpēc arī viņa jaunākā izrāde „Trīne" ir tik ļoti hiperboliska, koša un komiska, atšķirībā no viņa citām izrādēm.

Viņš par "lielām lietām" stāstīja ar vieglumu un humoru. Klausoties viņa stāstītajā, bija jāaizdomājas par savu dzīvi un nākotni.

Pēc sarunas ar viņu radās liela pārliecība, ka ar darbu un gribasspēku var panākt daudz, galvenais ir tikai ticēt un darīt. Varēja redzēt, ar kādu degsmi un aizrautību E. Seņkovs stāstīja par savu profesiju un darbu teātrī, tāpēc, pievienojoties viņam, es aicinu un novēlu visiem darīt to, kas tiešām patīk un sagādā prieku.

Ulrika Māliņa, 11.5.

Madara Dzelve, 7.1

Dzīves stāsts

Es skatos, cik baltiem mākoņiem dzīve salda ,
Vienmēr maize uz galda,
Bet es mākonis melnais,
Un mana dzīve līdzinās pelniem.
Baltā mākoņa saime smej un skrien,
Bet melnā mākoņa saime tik dzer un bļauj ikdien.
Es, mazais, melnais mākonis, skaužu,
Un šo nevienam neizpaužu,
Taču baltie mākoņi par to neaizdomājas,
Jo viņiem dzīve salda un viņi tikai zina, kā tērēt naudu.
Tikmēr melnie mākoņi gaužas no bada,
Un viņiem salst viņu melnā, netīrā āda.
Kad draugos esi palicis tu pats,
Un tev tiek uzsista zila acs,
Nav nekā labāka par apskāvienu
Vai tases silta piena.
Bet, ja tu dabū pļauku
Un tevi nosauc par mauku.....
Tad tu domā, kāpēc tu esi,

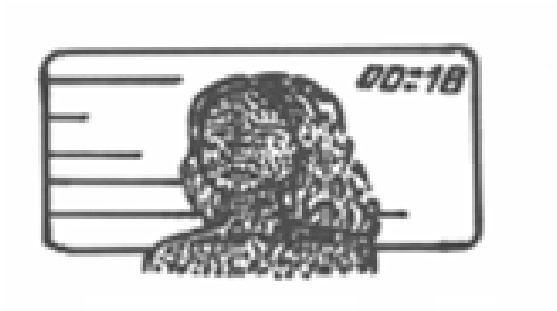

Kāpēc dievs tevi pasaulē nesis,
Kāpēc man šāda dzīve tikusi
Vai ko es sliktu esmu izdarījusi.
Tu ej pa ceļu un domā:
"Vai esmu tāda vienīgā?"
Bet te pēkšņi kāds ar tevi runāt sāk,
Tāds pats netīrs un nedaudz citādāks,
Kāds puisītis zilā ratiņkrēslā.
Tā kļuva par draugiem labākiem
Divi mākoņi ar dzīves stāstiem līdzīgiem,
Un viss pārējais viņiem kļuva vienalga,
Kaut nemaz nebija naudas vai maizes uz galda.

Sarkanīgā vasara

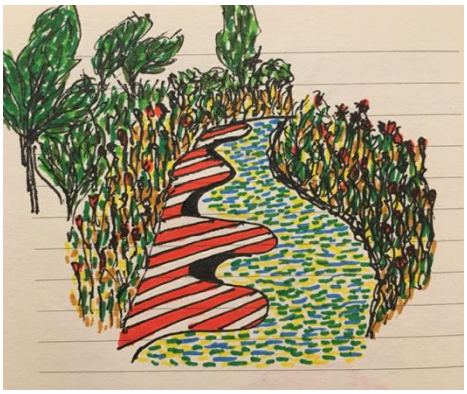

Kamēr ārā svaiga rasa,
Jāiet ārā kājām basām.
Dzirdu - vēders kaut ko prasa ,
Jāiedzer man malciņš kvasa.
Pēcgarša man mutē asa,
Mēle pēc tā ļoti kasās.
Svaigas ogas gribas, prasās,
Jo ātri man tās mutē lasās.

Lonely man

Lonely man was walking on the street,

He was hungry and couldn’t feel his feet.
But he always was singing that song,
Nobody can stand to not sing along.
Everybody were happy on the street,
But the man was sad and couldn’t feel his feet.
The man stopped singing and felt down,
And the city gets dark and dirty brown.
Just think about people who are around
Are they happy or left on the ground?

Mans Eduards Veidenbaums

Eduarda Veidenbauma 150 gadu jubileju ar viņam veltītu pasākumu atzīmējām arī skolā, ko publikai piedāvājām 31. oktobrī. Visas trīs literātu klases, iesaistoties arī 10.4 klasei, radīja konceptu ar virsrakstu "Mans Eduards Veidenbaums", kurā katrs brīvā formā pavēstīja sev tuvo viņa daiļradē, iztirzāja Veidenbauma personību un daiļradi, raudzījās uz dažādiem dzejnieka darbu aspektiem, kā arī meklēja līdzības šodienas dzejā. Dzeja, dziesmas, atdzeja, teātris un esejas - caur to tika stāstīts par "savu" Eduardu Veidenbaumu.

Skolotājas Anitas Vanagas un viņas skolēnu radītais dramaturģiskais uzvedums, sasaistot Šopēna un Veidenbauma daiļradi, skolotāji Maija Feldmane un Edvīns Dziļums un viņu ansambļi rūpējās par muzikālu papildinājumu, izpildot dziesmas ar Eduarda Veidenbauma vārdiem. 10.5 klases skolēni prezentēja pašu atrastās līdzības ar Veidenbauma dzeju šodienas autoru darbos, bija iespēja noklausīties divas pārdomu esejas par Eduardu Veidenbaumu. 12.5 un 11.5 klašu skolēnu runāja sev tuvos autora dzejoļus, kā arī iepazīstināja ar Eduardu Veidenbaumu kā atdzejotāju. Īpaši jāizceļ Daces Simsones un 11.5 klases skolēnu paveiktais, kuru ieguldītā darba dēļ "Mans Eduards Veidenbaums" tika radīts.

No Veidenbauma, par Veidenbaumu, caur Veidenbaumu, pēc Veidenbauma un varbūt Veidenbaums – mūsu. Ar nelielu novēlošanos sveiciens ar pusotra gadsimta dzīvi!

Frederiks Sebastians Anosovs, 11.5

Eseja par Veidenbaumu

Ziniet kādēļ Veidenbaums ir tik ellīgi labs dzejnieks? Jo viņš nekad nav bijis dzejnieks.

Franču sirreālists Žans Kokto ir teicis, ka viena no laba dzejnieka prasmēm ir tāda, ka tas spēj rakstīt, aizmirstot par to, ka viņš ir dzejnieks. Veidenbaumam tas nemaz nebija jāaizmirst. Veidenbaums ļoti prasmīgi ir izlaidis pašu pirmo posmu mākslinieka darbībā. Kad kāds nolemj savu iekšējo pasauli izgriezt uz otru pusi un rādīt publikai, piemēram, kad rakstnieks nolemj rakstīt romānu, pirmais, ko viņš dara, ir nevis izdomā, par ko viņš rakstīs, bet gan kas rakstīs, proti, kāda būs šī personība, šis tēls, kurš vadīs spalvu.

Veidenbaums neraksta kā dzejnieks, sakot šo vārdu, jums galvā uzburas ļoti konkrēts tēls, visbiežāk jūs viņam piedēvējat īpašības, kuras šajā mājā vai nu nemāca, vai nevar iemācīties, varbūt tās ir pavisam neglītas īpašības, jebkurā gadījumā lasītājs ir tas, kurš cieš no saviem iepriekšpieņēmumiem. Pilnīga norobežošanās no publicitātes, arī pat domas nepieļaušana, ka dzeja var tikt pārlieta kapeikās, viņam ir piešķīrusi plašu vārda brīvību. Veidenbaumam piemīt neslēpta tīrība un atklātība, kuru nav iespējams notēlot cilvēkam, kurš zina savu vārdu un kura vārds pieprasa rāmju ievērošanu. Jo brīvība ir nebeidzama, bet nosaukumi ierobežo.

Veidenbaums nebaumo. Baumošana un ūdens liešana pieprasa daudzu cilvēku dalību. Veidenbaums turpretī ir viens. Viņam nav jāparāda pasaule labāka un ērtāka, kāda tā ir, tikai tamdēļ, lai viņa dzeja piesaistītu lielāku publiku. Viņš ir tiešs un nesaudzīgs. Es Veidenbaumu ilustrēju smagā mētelī, kura labajā kabatā atrodas maziņš duncītis, bet otrā kabatā ir ceļmallapas. Viņa dzeja, protams, iedur ar cilvēka nolemtības atklāsmi, tomēr Veidenbaums pretī dod risinājumu. Ja ne risinājumu, tad vismaz atzīst, ka ir izvēles iespējas. Veidenbaums neaizraujas ar kosmetoloģiju. Nav brīnums, ka arhīvos ir atrasta tikai viena fotogrāfija, kurā viņš ir redzams. Kā viņš pats ir teicis: „Ja kāds grib pasaulē ko atstāt: tad lai atstāj savus darbus. "
Itāļu prozaiķis un dzejnieks Italo Kalvīno ir rakstījis: „Nav valodas bez viltus. " Manuprāt, Veidenbaums šo apgalvojumu apgāž. Lasot viņu, mēs varam iemācīties taisnīgumu pret sevi, no kura arī izriet taisnīgums pret citiem.

Kirils Vilhelms Ēcis, 11.5

O. Vācieša literārās jaunrades konkurss

Š. g. 3. novembrī O. Vācieša memoriālajā muzejā notika ikgadējā O.Vācieša Pārdaugavas jaunrades konkursa laureātu godināšana un balvu pasniegšana, ko sarūpēja gan Pārdaugavas izpilddirekcija, gan muzejs. Darbu vērtēšanas komisiju vadīja dzejnieks Ronalds Briedis. Konkursā piedalījās 39 Pārdaugavas skolu skolēni. ĀVĢ radošie jaunieši guvuši izcilus rezultātus, jo no sešām balvām četras ir šādiem mūsu audzēkņiem:

Dzejā:
1. vieta (galvenā balva) - Ādams Lapiņš, 12.5 klase
3. vieta - Kirils Ēcis, 11.5 klase

Prozā:
2. vieta – Anna Jansone,10.3 klase
3. vieta - Elmārs Toms Mauerzaks,11.1 klase

Es biju maza, tu biji liela. Pieaugusi. Nopietna. Skumja. Pazīstama. Tu zināji daudz, bet es zināju, ka zinu vēl vairāk. Es zināju, kas tu man biji- māte, māsa, draugs, draudzene, viss labais, viss gaišais. Mans lielākais prieks un mana dziļākā sāpe. Tu man rādīji visu to labāko un atgādināji visu to briesmīgo. Bet es tevi mīlēju un cerēju, ka tu mīli mani. Nē, zināju. Es biju pārliecināta, ka esmu tev tā, kā tu esi man. Pat tad, kad ar asarām acīs ļāvi man staigāt pa plāno ledu, kad ļāvi man slīdēt un brukt un nevilki ārā. Kad ietini mani savā vienīgajā pelēkajā, slapjajā mētelī un sēdēji ar mani zem tilta un raudāji, un atvainojies, un mierināji mani un sevi. Tev nebija mani jāpieņem, tu varēji kliegt uz mani un kratīt nost, un teikt, lai atšujos, bet tu to nedarīji. Tev nevajadzēja man pirkt to rozā zaķi un lielo baranku, bet tu to darīji. Un tādēļ es tevi neizpratu un ienīdu sevi, un mīlēju tevi. Es gribēju tev palīdzēt, bet nezināju kā. Bet tu no manis to neprasīji un mēs dzīvojām tālāk, tāpat kā iepriekš, bet nedaudz labāk. Es tev vienreiz prasīju, lai tu aizved mani uz operu. Tu man prasīji, vai es esot jukusi. Tādās lupatās mani pat gaļas veikalā nelaidīšot, ka nesākot pēc desām ubagot. Kur nu vēl naudu biļetēm dabūt. Ja baigi gribot, varot iet uz ielas onkuļiem diedelēt, varbūt kāds apžēlosies. Es nokāru galvu un ielīdu stūrī, un raudāju no dusmām un skumjām, un kauna, un nozvērējos vairs ārā nelīst, turpat nomirt, tā visiem būs labāk. Tu mani izvilki no tā stūra, un mēs visu nakti dziedājām un tēlojām, un atkal raudājām, bet es biju laimīga un man nevajadzēja tās resnās operas tantes un mammu, un tēti, un māsu, un pārējos visus man arī nevajadzēja, jo man biji tu.

Tu tagad visu dienu strādā, un mums ir dzīvoklītis un ledusskapis, un man ir trīs jaunas kleitas un trīs jaunas bēdas. Es reizēm ieeju pie tevis kafejnīcā, kad algebras skolotāja sirds dēļ atkal uz slimības lapas sēž vai izdodas atbrīvojumu no fizkultūras dabūt, bet tev jāstrādā, un es tev tobrīd esmu mazāk svarīga kā tas plikpaurainais vīrietis, kurš savu roku cenšas zem taviem svārkiem pabāzt. Man pietrūkst tevis. Es gribu tevi ārā no tā ūķa aiz rokas izvilkt. Bet es zinu, ka savādāk nevar, ka man tu strādāt neļausi, ka tev arī manis pietrūkst, tāpēc es neko nesaku, sēžu un klusēju.

Tu man sāc prasīt par puišiem brīžos, kad es tevi redzu. Tu saki, ka Jānis esot jauks un ka kaimiņu Renārs esot sācis uz mani biežāk skatīties, lai es ejot parunāt, nekautrējos. Es negribu ar viņu runāt. Man vienalga par Jāni un man nospļauties par Renāru, es negribu par viņiem runāt. Bet tev patīk, kad es to daru. Tu izskaties laimīga, tev patīk klausīties, par sevi tu negribi runāt. Tāpēc es turpinu. Neko nesaku un runāju.

Par tevi gan man nav vienalga. Par tevi gan es gribu runāt. Es gribu Jānim un Renāram stāstīt un Andrejam arī par Tavām rokām un Taviem matiem un vārdiem, kuru man pietrūkst. Par Tevi no rīta un vakarā, laimīgu un izmisušu, tikai skumju nē. Skumju Tevi es vēlos pietaupīt sev. Es vairs nezinu, kas tieši Tu man esi. Tagad Tu esi Tu, man nemanāmi pārvērtusies, un es nezinu, kas tas ir, un es esmu apjukusi, bet laimīga, laimīgāka kā jebkad, bet man nav laika Tev pateikt. Sestdien pateikšu. Tu man atbildēsi. Pateiksi, vai Tev ir tāpat. Bet līdz tam es neko neteikšu. Klusēšu un gaidīšu.

Es tā arī nepateicu. Tu man sāki par Savu Kārli stāstīt, un es sajutos nevietā. Nepareizi. Radās nojausma par to, kas tas "tas" varētu būt. Ai, nekas. Nav jau liela skāde. Turpināšu būt laimīga. Skatīšos, kā par tādu kļūsti Tu, par Savu Kārli runājot.

Beidzot Tu runāsi par Sevi, bet tas mani vairs nedarīs tik laimīgu, jo Savos stāstos Tu nebūsi viena, ar mani. Skatīšos, kā Tavs Kārlis aizbrauks un atstās Tevi vienu, kā Tu skriesi viņam pakaļ un nenāksi atpakaļ. Klausīšos, kā Tu kliegsi un vainosi mani. Klausīšos, kā Tu atvainosies. Sajutīšos kā toreiz zem ledus. Bēdāšos, slepus priecāšos. Turpināšu dzīvot ar Tevi. Sākšu pelnīt naudu, vedīšu Tevi uz operu. Pirkšu Tev šokolādi un rozā zaķus. Sākšu manīt, kā Tu lēnām atkal kļūsti laimīga. Sākšu manīt, kā lēnām laimīga kļūstu es. Cerēšu. Vilšos. Baidīšos. Redzēšu, kā Tu noveco un novecošu arī es. Sēdēšu uz Tavas gultas un brīnīšos par to, cik ātri tas beidzās. Uztraukšos par to, vai spēšu viena pati Tevi turpināt šajā pasaulē, vai spēšu turpināt sevi. Lasīšu grāmatas, aizmirsīšu. Neko neteikšu un dzīvošu tālāk.

Anna Jansone, 10.3 klase

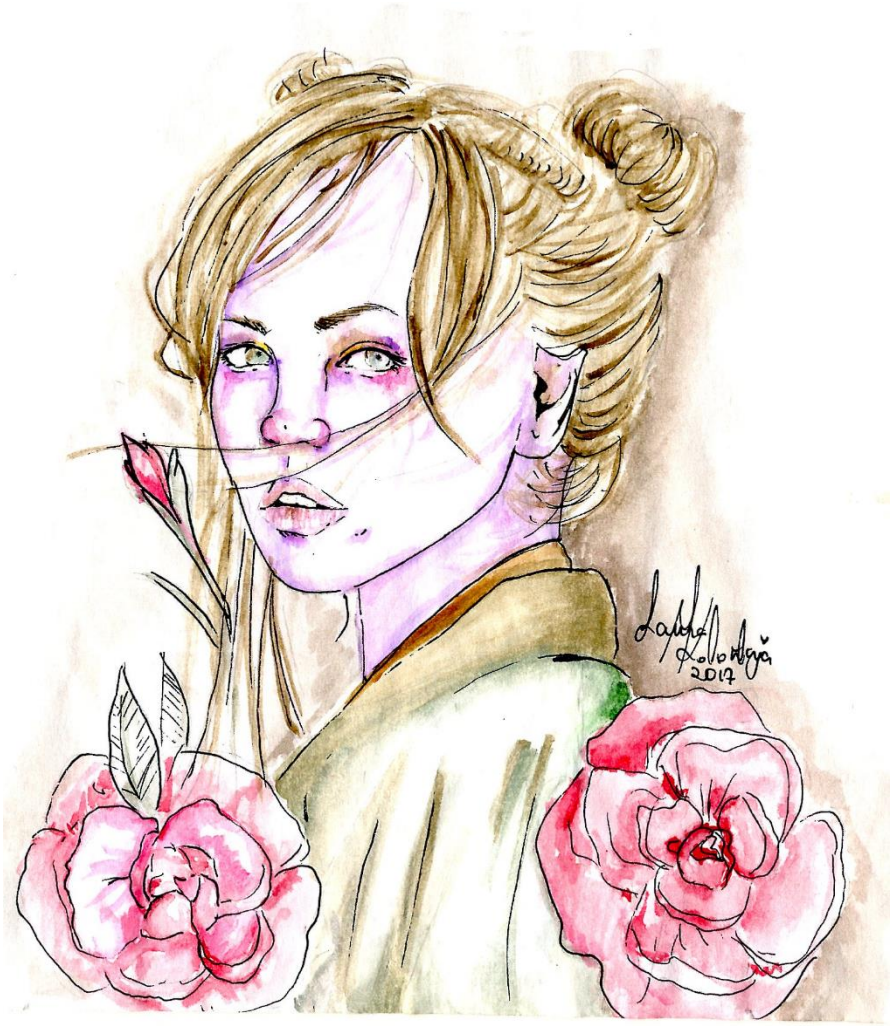

Do Si

Katru dienu ar savu nošu atslēgu atslēdzu sava dzīvokļa durvis. Man ir piešķirtas tiesības izmantot telpas un laika pakalpojumus, caurlaide. Taktsmērs un temps ir noteikts, taktī man jātiek no Do līdz Si bemol pa nostiepto stīgu, nostiprinātu kaut kur starp Ļermontova un Baložu ielām, aptītu ap Zasulauku kā tramvaja sliedes ap kādreizējo galapunktu.

Stīga ir nostiepta un atbildīga kā trolejbusu vadi, pa kuriem plūst nervu impulsi. Takts laikā stīga izskaņojusies. Ja vakarā apzinos, ka eksistēju, cenšos to noskaņot. Bez absolūtās dzirdes, bez toņa, bez knaiblēm. Tomēr spēlēju orķestrī, bet diriģents kaut kur nozudis.

No Do līdz Si bemol, dominantes septakords nepagurstoši prasa atrisinājumu. Nezinu, kad un kā izskanēs atrisinājums, bet pagaidām starp piekto un sesto takti ieskanas Do ar Si tik neiederīgi, naksnīgi, harmoniski, aizgrābjoši, cik var iztēloties, un blāvi izgaist septītajā taktī.

Pāris bumbuļi, apgāztas cepures velkas līdzi no aizvēsturiskiem laikiem, daži motīvi kā nodevas, kuri jānospēlē katrā taktī. Es paņemu par daudz virsstundu, jo neprotu skaitīt, un ritms smagi pārgāžas pār taktssvītru. Iedomīgs lepnums. Tas nav vilciens, kas rībina, bet mana stīga Āgenskalna amplitūdas svārstībās. Braucot pa tiltiem, pa trepēm, dažreiz aizkāpju līdz mēnesim arī.

Kā vecvecmāmiņas māsas izšuvumu audumā es koordinātu plaknē projicējos divās vai vienā dimensijā. Jā, kamēr man ir viena nejauki nostiepta stīga, Vācietim klavieres, vienam pašam taustiņam trīs stīgas atbild tīri un bez kavēšanās. Jo tās ir tur, kur vēlas būt. Sākums pie pirkstu galiem, līdz citam visumam. Kā stīgu teorijā viss visums smalki vibrē, uztverot domas un sajūtas enerģijas kvantu. Klusi un neuzbāzīgi, paralēli, kā diegs starp diegiem.

Nots nav skaņa. Tas ir klusums, un klusums nav sastingums, tā ir vibrācija.

Šķiet, es tiešām dzirdu.

Nē, nē, es neesmu tiesīgs spēlēt solo. Ne šeit. Šeit ir jāieklausās.

Vai dzirdi?

...

Elmārs Toms Mauerzaks, 11.1 klase

***
pirmās maiņas zēni
svinīgi aizvada tramvajus
novāc galdus
nodzēš parkos ugunis
saslauka stiklus un ziedus

pirmās maiņas zēni
dodas pie miera
katrs ar savu mieru
viņi izskatās vareni
kā betona moli
slīprakstītā atdevībā
viļņi glāsta to pieres

pirmās maiņas zēnus
apbrīno dzejnieki
tie līdzināties viņiem grib
tie grib viņiem sekot
bet nespēj tik agri piecelties
nekad nespēj aizmigt tik agri

pirmās maiņas zēni
zina milzīgus skaitļus
es arī gribētu zināt milzīgus
viņu mīla ir sērs to ausīs
bites tur taisa sev ligzdas
viņi tās aplūko zupas kausa atspulgā
kauss ir smags
viņu mīla atsitās
un pil
liela
dārzi kļūst auglīgi kā degti

neapejamās dienās
pāri dzīvžogiem var redzēt
kā viņi
veras nekustināmai saulei

Kirils Vilhelms Ēcis, 11.5

Ādams Lapiņš. Dzeja

***
ojārs vācietis
ceļš līdzens
uz kurieni

gunārs cīlītis
ojārs vācietis
bērnu grāmata
bērniem
115€

NE-sonetu NE-vainags

I
ezeri šūpojas ātrā mežā
daile skrien vientuļā dienā
mēness slīkst lēnā laukā
nakts elš vienā dīķī

mēnesis pūš vēsā cilvēkā
sprīdītis sit liegu zvēru
ganiņš bēg no maigā mājokļa
pats aizdzen dzidru sirdi

teliņš valkā strauju kreklu
mazulis raksta biezas krūtis
mazgulis klausās ilgos matos
bads dzenā lēnas ausis

nelietis brien svešu jūru
neģēlis smeļ darvu siltā salā
laupītājs atmostas no laicīgas atklāsmes
to visu redzēja zaglis atspulgā sausā
ledū — — —

V
nakts elš vienā dīķī
tajā pašā

***
siltums
krāsns no siltums
nesteidzies
krāsns
siltums no krāsns
ne jau sirdssiltums
ne jau

II
ezers šūpojas ātrā mežā
arī zēns nezina ko šeit
dara
pievilkšanās spēks ir
masas un brīvās krišanas
paātrinājuma reizinā-
jums

III
daile skrien vientuļā dienā
tā nepazīst nevienu
to pazīst tikai
skaistie

IV
mēness grimst lēnā laukā
mirst
viss
sāpēm
nepietiks
vietas

kur mēs vakar
peldējāmies
pirms pasaules
pirms
gala

VI
"mēnesis pūš vēsā laukā"
pēc definīcijas tas ir ļoti
absurdi un tomēr –
ja tā nebūtu tad vienīgais mēnesis kas tā spēj ir marts

VII
sprīdītis sit liegu zvēru
tas nav ne lutausis
ne sīkstulis ne velns
sprīdītim ir iekšējais konflikts
viņš nezina kā izvēlēties ko vēlas
tāpēc visu laiku kaujas
sprīdītis ar
lietuvēnu

VIII
teorētiski tā
vajadzētu turpināt
arī ar visām
pārējām rindiņām
bet arī man
tāpat kā sprīdītim
un pilsētas meitenei:
es zinu ko negribu
bet nezinu –
ko gribu

***
atstumtais malā

atstumtais malā

atstumtais malā

atstumtais malā
stumtais alā

satumsis galā

atskurbis vajā

mēnessssgaisssmā
ššš...

klusums

***
necenties
nepūlies tā
mana mīļākā
labākā
neglītākā

***
zibens apzeltīti
dibeni pazib gar
acīm
vēl viens mirklis
un mēs nozagsim
sniega eņģeļiem
spārnus
mēs apsnigsim
balti
alzhaimers
mums

***
man ļoti nepatīk K. kungs
latvijas hokeja federācijas
prezidenta amatā
[varbūt man tikai tā šķiet bet]
viņš ir resns
jāsaka
nu ļoti korpulents
(es aizvakar redzēju veikalu uz čaka ielas "drēbes korpulentām dāmām"

un es ļoti apšaubu viņa spēju
spēlēt hokeju

tikpatlabi
K. kungs varētu vadīt
latvijas rakstnieku savienību

***
apziņas plūsma nekam neder
nu būsim reāli – kurš saprot kaut
kādus sapenterētus pekstiņus kuros
nav ne pieturzīmju ne citu
gramatikas dzīvības pazīmju

***
"pa
vienam
vārdam
katrā
rindiņ..." ā
:-(

***
[rūtiņu lapa nav]

tīra balta

[rūtiņu]

lapa

***
aprīļa
septembris
debesu
dienas

septembra
decembris
siltākās
ziemas

klaundaris
joks
siltākās
nievas

ka es jums saku:
“ka es jums saku!”

***
---
ir
[sekundārs]
asākais joks
tavu gūžu
izpildījumā
***
dažreiz pat šķiet
nošauties nav risinājums

jo…

...kā tad pēc tam rakstīsi

dzeju?

"Vectēvs, kas bīstamāks par datoru"

★★★★☆

Šīs vasaras 18. augustā notika pirmizrāde pirmajai Latvijas simtgadei rīkotajai filmai "Vectēvs, kas bīstamāks par datoru" (režisors Varis Brasla). Tā ir par rīdzinieka Oskara nebēdnīgajiem piedzīvojumiem lauku gaisotnē, ciemojoties pie vectēva un vecmāmiņas.

Pašai skatoties šo filmu, biju ļoti pārsteigta par to, ka tā izrādījās daudz smieklīgāka un interesantāka nekā biju domājusi. Katrai ķezai, kurā Oskars bija iekūlies, bija ļoti interesanta pieeja tās risināšanai. Arī pašam vectēvam ļoti patika izjokot mazo Oskaru, lai tas vairs nedarītu blēņas. Sākumā Oskars uzreiz gribēja atpakaļ uz Rīgu, bet, kad bija jābrauc mājās, to vairs nevēlējās, tik vien kā atpakaļ pie vecvecākiem.
Šī filma ļoti labi parāda, kāda ir lauku ietekme uz pilsētniekiem, īpaši maziem, kā arī to, kā mazbērnus ietekmē vecvecāki gan ar savu attieksmi, gan jociņiem. Iesaku šo filmu noskatīties visiem komēdiju un ģimenes filmu cienītājiem. Un, protams, arī tiem, kuriem vienkārši patīk izbaudīt laiku, atpūšoties ar lielu popkorna turzu rokās.

Kā jau visiem zināms, nākamgad Latvijai būs simtgades jubileja. Par godu tai tiek uzņemtas sešpadsmit latviešu filmas. Šobrīd ir uzņemtas un uz lielajiem ekrāniem skatāmas trīs filmas.

1. *Vectēvs, kas bīstamāks par datoru*

Pirmizrāde 2017.gada 18.augustā. Filmas režisors Varis Brasla. Pirmā filma programmā Latvijas filmas Latvijas simtgadei, kas jau piedzīvojusi ugunskristības – kupli apmeklēta pirmizrāde, seansi visur Latvijā, viedokļu krustugunis un, pats galvenais, skatītāju interese.

2. *Ievainotais jātnieks*

Pirmizrāde 2017. gada 26. oktobrī. Filmas režisore ir Ilona Brūvere.
Šī ir dokumentālā filma par tēlnieku, Brīvības pieminekļa autoru Kārli Zāli, kam 2018. gadā tiks atzīmēta 130. Jubileja. Filma seko Brīvības pieminekļa celtniecības procesam un tēlnieka dzīves notikumiem laikā, kad dzimst Latvija, sniedzot ieskatu laikmetam raksturīgajā politiskajā un sociālajā ainā, iepazīstinot ar tā brīža ideāliem, izcilām kultūras un mākslas personībām.

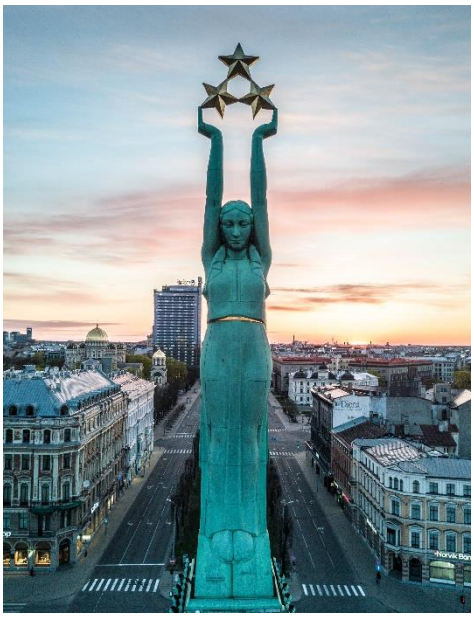

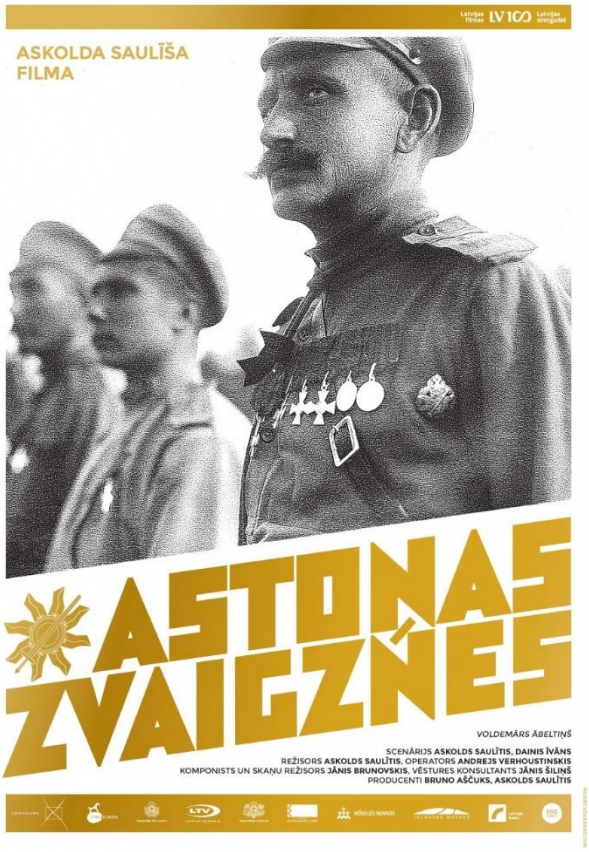

3. *Astoņas zvaigznes*

Pirmizrāde 2017. gada 18. novembrī. Filmas režisors ir Askolds Saulītis.
Dokumentālā filma par latviešu nācijas pašapzināšanās procesa spilgtāko un traģiskāko parādību – latviešu strēlniekiem. Filma stāstīs par latviešu strēlnieku brīvprātīgajiem bataljoniem, to izveidošanos un cīņām Pirmā pasaules kara laikā, latviešu strēlniekiem Krievijas pilsoņu karā, par Latvijas valsts pirmsākumiem un Latgales atbrīvošanas cīņām. Stāsts par vienkāršiem cilvēkiem, kurus izaicināja Liels Laikmets un, neprasot atļauju, noteica viņu dzīves robežas.

Kristiāna Būcena, 9.3

Valsts svētku noskaņās

Pienākot novembrim, koku kailie zari ir zaudējuši savu krāšņumu, arvien vairāk līst un gaisma cīnās ar tumsu. Liekas, ka nav drūmāka gada mēneša, taču, ja mēs aizmirstu par savām ikdienas rūpēm un palūkotos apkārt, pamanītu, ka tieši šajā laikā katrā no mums deg maza, bet spēcīga uguntiņa, kas liek mums justies vienotiem. Mēs esam latvieši, un ar lepnumu mēs to apliecinām, piespraužot mazo, sarkanbalto lentīti pie sirds un dziedot "Dievs, svētī Latviju!".

Šogad skolā visu novembri valdīja patriotiska noskaņa. Kā jau katru gadu mūsu skolas aktu zālē notika 18. novembra svētku koncerts. Uzstājās skolas koris, izpildot visiem zināmās patriotiskās dziesmas. Tautastērpi un zēnu zaļie kaklauti radīja īpašu atmosfēru.

Gatavojoties projekta "Latvijas skolas soma" ieviešanai, kas notiks Latvijas valsts simtgades ietvaros, 14. novembrī Latvijas Nacionālās bibliotēkas Ziedoņa zālē notika multimediālā izrāde "Mana tautasdziesma", kurā uzstājās tādi populāri mākslinieki kā Aija Andrejeva, Ralfs Eilands, Ansis Jansons, Arnis Mednis un DJ Aspirīns. Pasākumu apmeklēja mūsu skolas 7. un 10. klases, un 11.5 klase. Izrādē satikās mūsdienīgais ar latvisko - mūsdienu popkultūra un latvju tautasdziesmas. Pasākuma laikā mūzikas pavadījumā bija redzamas arī videoprojekcijas.

Rīga šajā gada tumšajā mēnesī mūs iepriecināja ar daudziem koncertiem par godu Latvijas 99. dzimšanas dienai, festivālu "Staro Rīga" , lāpu gājienu un krāšņu salūtu 11. novembra krastmalā, kas viennozīmīgi piepildīja mūsu vakarus ar siltumu un gaismu. Sakot ardievas novembrim, esam sagaidījuši decembri un novēlam, lai patriotisms katrā no mums valda ne tikai vienpadsmitajā gada mēnesī, bet visa gada garumā un lai katrs ar augsti paceltu galvu var apgalvot : "Es esmu latvietis!"

Anna-Kristiāna Dimante (11.5), Roberts Daniels Zaičenko(10.4)

Laimīgais princis

Šī gada 1. decembrī Rīgas Latviešu biedrības namā notika Žetonvakars, kurā 12. klases skolnieki veidoja sešus atšķirīgus priekšnesumus pēc Oskara Vailda pasaku motīviem. Manuprāt, ļoti interesanti bija tas, ka šogad klases neveidoja atsevišķus priekšnesumus kā klases, taču bija sanākuši kopā tādos bariņos - atsevišķi tie, kam patīk dziedāt, tie, kam vaļasprieks ir dejošana vai dzeja. Visa Žetonvakara garumā tika paustas arī mūžīgas domas, kas lika katram skatītājam aizdomāties par tās aktualitāti mūsu dzīvēs. Doma, kura man joprojām skan galvā (kaut gan ir pagājusi nedēļa), ir: "Nožēlot pārdzīvoto ir atrast pašam sevi."

Oktobris ir Oskara Vailda dzimšanas dienas mēnesis, tādēļ arī es apņēmos pārlasīt rakstnieka pasaku krājumu. Šoreiz mani īpaši uzrunāja pasaka "Laimīgais Princis".
Vienā teikumā šo literāro darbu, manuprāt, vislabāk raksturo Universitātes Mākslas Profesora citāts no pašas pasakas: "Tā kā viņš nav skaists, viņš vairs nav derīgs. "
"Laimīgajā Princī" aplūkotās problēmas diezin vai drīzuma zaudēs savu aktualitāti, jo "tiesāt vīru pēc cepures" ir cilvēka dabā. Tas ir savā ziņā pašsaprotami, tieši vizuālais tēls ir tas, ko uztveram pirmajā kontaktā ar kādu. Nav pareizi, pamatojoties tikai uz vizuālo izskatu un neņemot vērā iekšējo pasauli, tiesāt kādu.

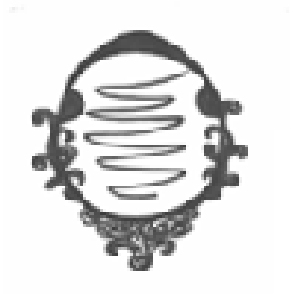

Cilvēki mīlēja Laimīgā Prinča statuju, kad tā bija skaista, kad Princis bija egoistisks un iedomīgs. Par nevajadzīgu statuju atdzina brīdī, kad Princis ziedoja savu skaistumu, lai palīdzētu citiem. Apkārtējie nebija ieinteresēti meklēt iemeslu, kādēļ statuja ir zaudējusi savu agrāko cildenumu, Laimīgo Princi norakstīja par nederīgu, nemeklējot dziļāku iemeslu par izskatu.
Literārais darbs liek domāt par to, ka skaistums un bagātība nebūt nav tas, kas patiešām sniedz cilvēkam laimi un pilnību.

Laura Kolotaja, 10.3

Viens gads pagājis…ko tālāk?

Laikam ikvienam ir tāds dzīves posms, kad šķiet, ka ir zināms un saprasts it viss, taču visskaistākais mirklis ir tad, kad Tu zini to, ka neko nezini. Tas nozīmē, ka Tavā priekšā stāv lielais zināšanu kalns, kurā Tev ir vēl iespēja (un vēlme) kāpt un kāpt. Tev ir iespēja atvērt sev pavisam jaunu pasauli. Ar šādu domu es atsāku mācības septembrī 11. klasē. Arvien vairāk un vairāk mani tirda par to, ko es darīšu tālāk un par to, ko es daru tagad. Tagad es mācos. Ik vakaru man līdzās ir grāmatu kaudzīte, kas kādu reizi ir lielāka, kādu – mazāka, un darbu saraksts nervozi lūr uz mani. Man ir plānotājs, kas rada ilūziju, ka man ir sakārtota un saplānota dzīve, un, lai arī mana sirds iedrebas un asins sāk riņķot ātrāk, kad kaut kas nenotiek, kā ir ieplānots, man tad patīk domāt, ka kaut kas ļoti, ļoti labs sekos.

10.klasē man bija ļoti daudz steidzīgu buču no mammas, kad viņa mani atveda līdz stacijai, pietiekami daudz vientuļu vilcienu vai autobusu braucienu (pārsvarā bijām tikai divi – es un Blaumanis), pāris gandrīz negulētu nakšu un vēl vairāk šaubu un visvisādu jautājumu. Bija reizes, kad es biju sajukusi dienās vai nedēļās.

Tagad esmu šaubas nedaudz palaidusi projām (līdz ar gājputniem) un pacietīgi gaidu atbildes, kas nāk ar laiku. Man vairs nav tik ļoti bail teikt, ka es nezinu, ko gribu tālāk iesākt. Paralēli tai lielajai un īstajai dzīvei, kas šobrīd noris, es gribu vākt skaistos mirkļus, no kuriem sasilst dvēsele, tos, kuru nekad īsti nevar būt par daudz, vienalga, vai tā ir sajūta būt uzklausītam, uztaisīt nežēlīgi garšīgas vakariņas vai vienkārši dzert tēju ar cepumiem un klausīties, kā Tavi draugi lasa Ojāra Vācieša dzeju.

Diāna Birģele, 11.5

Personības tests

Izpildi testu un noskaidro, kurš skolotājs ir Tavs dvēseles radinieks! To nosaka pēc testā iegūto punktu summas. Atbildes: a = 1, b = 2, c = 3

1. Tev ir jānosauc latviešu rakstnieks – ģēnijs, Tu:
   a)smaidi un saki:" Kornēlija Apškrūma!"
   b)ironiski pasaki, ka Agnese Krivalde
   c)esi pārliecināts un pāri klasei bļauj: "Rainis!!!"
2. Ja Tu pajautā jautājumu "Vai pielikums ir vārdšķira?, Tavs skolotājs:
   a)atbild uz jautājumu un turpina vadīt stundu
   b)ignorē jautājumu un pasmejas, cerot, ka esi jokojis
   c)pasaka, ka neko nezini un ieliek Tev 2
3. Garu braucienu laikā Tu:
   a)runā ar citiem braucējiem
   b)klausīsies mūziku un skatīsies pa logu
   c)lasīsi savu obligāto literatūru
4. Tu saproti, ka esi aizmirsis izpildīt mājasdarbu, Tu:
   a)pieej pie skolotāja un sarunā, ka nodosi rīt
   b)pasaki, ka neesi izpildījis un noklausies runu par to, kāds muļķis esi
   c)noliec galvu zemāk par zemi un morāli sagatavojies savam nv
5. Tevi izsauc norunāt dzejoli, Tu:
   a)esi aizmirsis un lēnām samierinies ar savu slikto atzīmi
   b)jūti kā asinis Tavā ķermenī sāk riņķot ātrāk
   c)mierīgi piecelies un norunā to, jo visu nedēļu esi cītīgi mācījies

Ja Tava punktu summa ir 5 - 8, tad Tavs skolotājs ir Ieva Vāvere

Ja Tava punktu summa ir 9 - 12, tad Tavs skolotājs ir Iveta Ratinīka.

Ja Tava punktu summa ir 13 - 15, tad Tavs skolotājs ir Dace Simsone